

LARRY CORREIA & BRYAN THOMAS SCHMIDT

MLOVCH
MONSTER

Z ARCHIVU

FANTOM Print
2020

Copyright © 2017 by Larry Correia. All stories © 2017 by Larry Correia, except „She Bitch, Killer of Kits“ © 2017 by Larry Correia and Faith Hunter.

Cover © Petr Willert

Translation © Jakub Mařík

ISBN 978-80-7594-060-5

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

PŘEDMLUVA

Následující zprávy jsou hlášení z archivu Lovců monster s.r.o., údajné úniky z Úřadu pro kontrolu monster, MI4 a Britské nadpřirozené služby, Požehnaného řádu svatého Huberta Ochránce, Speciální taktické jednotky UPRAVENO, dalších loveckých společností a individuální zápisky.

Přestože jsem je nemohl všechny ověřit, domnívám se, že tyto záznamy jsou z větší části přesné a mohly by se našim Lovcům v terénu hodit. Ale když máte co dočinění s nadpřirozenými silami, musíte vždy našlapovat opatrně. Jak pořád opakuje Earl Harbin-ger, potřebujete mít pružnou mysl.

*Albert Lee
Cazador, Alabama*

Lovci monster s.r.o. jsou jedna z nejlepších soukromých společností, které se zabývají likvidací monster. Náš finanční manažer Owen Zastava Pitt je navíc považován za „Vývoleného“, i když Owen to vehementně popírá. – A. L.

PCHÁČ

LARRY CORREIA

„Ahoj, holčičko.“

„Já nejsem holčička,“ odpověděla, aniž by vzhledla od obrázku, který kreslila. Sestra jí přinesla štos papírů a krabici barevných pastelek, aby ji tím zabavila. Pověděli jí, že za ní přijde někdo z Úřadu pro ochranu dětí a odvede ji do nového domova. Připadalo jí to jako hloupost. Ona ochranu nepotřebovala a do nového domova nechtěla. Chtěla zpátky do toho starého. Chtěla, aby všechno bylo jako dřív...

Než přišla monstra.

„Omlouvám se, slečno,“ řekl muž, když si přitáhl židli a posadil se na opačné straně stolu. Měl oblek a kravatu a choval se zdvořile. „Doktoři říkali, že už můžeš odejít z nemocnice. Jsem tady, abych tě odvedl do bezpečí.“

Neodpověděla. Dokud jsou venku monstra, žádné bezpečí neexistovalo.

„Je mi vážně líto, co se stalo tvým rodičům. Chceš si o tom promluvit? Já umím naslouchat.“

„Ne,“ zamumlala a horečnatě kreslila dál. Chtěla tu bitvu zachytit, dokud ji má v živé paměti. Nikdy si nedovolí zapomenout. „Kreslím obludy.“

Muž zvedl jeden z obrázků. Na stránce byly žluté a zelené šmouhy a fialové skvrny. Přesto tam byly mezi zlatými čárami patrné černé drápy a pod chaotickými čmáranicemi se skrývaly postavy bez končetin a utrhané ruce, nohy a hlavy s X místo očí. Všechny tělesné části obtáhla červeně.

„Jsi vážně talentovaná.“

„Já vím.“

„Co bude na téhle?“

„Správnáci bojujou s padouchy. Správnáci se vážně snažili, ale táta s mámou stejně umřeli.“

„No, ty jsi to našťestí zvládla.“ Přitáhl si další obrázek, aby se na něj podíval. Jeden panáček byl větší než ostatní. Z hlavně nakreslené pušky šlehaly vztekle červené výstřely. Na trupu měl namalovaného rohatého, zeleně vybarveného smajlíka. „Kdo je to?“

„Jmenuje se Owen. On zabíjí úplně všechno.“

„Owen Zastava Pitt?“ zavolal šerif. Vypadal jako starý kovboj.

„Ano, pane,“ odpověděl jsem po cestě k dřevěnému zátarasu, který blokoval silnici.

„Myslel jsem si, že to budete vy. Slečna, se kterou jsem mluvil, říkala, že jste kus chlapa.“

Zmíněná slečna byla ve skutečnosti má manželka. Julie zůstala v Cazadoru a starala se o firmu, a protože byl úplněk, zůstal tam i Earl. Z toho důvodu velení připadlo mně. Zbytek týmu zůstal pod kopcem zalezlý ve vypůjčeném klimatizovaném SUV a čekal, až nás pustí na místo činu. Nevyčítal jsem jim to. V Arizoně bylo v červenci horko jako v pekle.

„Lovci monster s.r.o. k vašim službám.“

Potrásl jsem šerifovi rukou. Měl na ní mozoly, jako by strávil spoustu času chytáním koní do lasa, nebo co dnes kovbojové obvykle dělají. Moje ruce na tom byly stejně, i když v mém případě za to mohly zbraně, činky a pár let, kdy jsem ze služebníků temnot vytloukal jejich nečisté duše.

„Lovci monster s.r.o.“ Zpod kovbojského klobouku se na mě dívaly přimhouřené podezřívavé oči. „Pořád nemůžu uvěřit, že existujete.“

„Už od roku 1895. Předpokládám, že vás federálové zasvětili.“

„To jo... a chovali se při tom jako kretění. Mám podle nich tvrdit, že za ta úmrtí můžou *pumy*. Věřil byste takový kravině? Tohle je čtvrtý útok za dva tejdny, ale oni pořád jen mleli o tom, jak je důležitý to utajit, a já nijak netoužím, aby mě stihali kvůli ohrožení národní bezpečnosti.“ Šerif kývl směrem k žluté policejní pásce.

„To je důvod, proč my spolu mluvíme tady, zatímco moji chlapi támhle sbírají kousky mejch voličů.“

Byli jsme docela daleko od nejbližšího města, ale i tak tu někdo na křižovatce dvou silnic postavil malý stánek s ovocem. Byl celý rozmlácený a prkna pokrývala zaschlá krev. Šerifovi zástupci ke kusům těl stavěli malé plastové stojánky s čísly a fotili je. Měli tam těch stojáneků vážně *hodně*.

„O kolika tělech se tady bavíme, šerife?“

„V tomhle případě? Myslím, že o třech... těžko se to odhaduje, když nevíte, kde jedno končí a druhý začíná. A spousta kousků chybí.“

„Sněžený?“

„Je to možné.“ Šerif si odplivl na zem. „Nevypadá to, že by vás to překvapilo.“

Pokrčil jsem rameny. „Na to si zvyknete.“

„Takže LM tohle neřeší poprvé?“

„No, zatím nevíme, co to je, ale podobný případy řešíme často.“

„Často?“

„Každej zatracenej den, pane. Každej zatracenej den.“

Když LM přijali zakázku, nejbližší regionální tým už na něčem dělal, takže se o to musel postarat tým Cazador. K poslednímu útoku došlo, když jsme byli ve vzduchu. Pro zbytek úřadu šerifa jsme byli konzultanti od ochranářů. Okres nám zaplatil pěknou sumičku, abychom se tady ukázali, a pokud chytíme monstrum, co tu zabíjí lidi, shrábneme i odměnu z Fonasilu. Miluju, když mi za práci platí dvakrát. V srdci jsem pořád účetní.

Měli jsme o dva stálé členy míň, ale Albert Lee se nabídl, že nás doprovodí. Před lety ho těžce zranili a většinou teď pracoval jako archivář společnosti a výzkumník. Když se však dozvěděl, že máme podstav, řekl mi, že řízení auta a hlídání základního tábora ještě zvládne. Spolu s Holly Newcastleovou právě vyslyšal pár svědků a snažil se zjistit, proti čemu stojíme.

Zbytek týmu obhlížel místo činu. Trip Jones četl kopie pitevních zpráv z předchozích útoků, které dostal od jednoho zástupce. Milo Anderson v oboru pracoval už desítky let a byl z nás s pře-

hledem ten nejzkušenější, takže šel ke zdemolovanému stánku s ovocem a šťoural se v troskách. Nebyl jsem žádný kriminalista a netušil jsem, co bych měl hledat, ale zkusil jsem mu pomoci. Dokázal jsem z toho vykoukat jen to, že ať už to bylo cokoli, ty lidi to zřídilo pořádně. Mluvím tu o *utržených* pažích. A o sečných ranách skrz svaly a kosti, které vypadaly, jako by je způsobila jedna z Edových válečných seker.

Když už došla řeč na orka Edwarda, ten prostě dělal to, co obvykle – to znamená, že nejspíš postával stranou, zíral do dálky, na sobě měl lyžařskou masku a kápi, přestože to tady slunce vyťahovalo nad čtyřicet stupňů, a znervózňoval šerifa. Všem jsem řekl, ať nepřitahují pozornost, takže jsme měli normální oblečení a všechno vybavení jsme nechali v autě. Edova představa nenápadnosti spočívala v tom, že si vzal *jen* jeden meč.

Šerif se podíval na Eda – ten si teď klekl a očichával hlinu – a zavrtěl hlavou. „Konzultanti od ochranářů, to určitě.“

„Alespoň tu nikomu nekrade kuřata,“ řekl Trip, aniž by vzhlédl od pitevní zprávy.

„Když to tvrdíte.“ Šerif pořád vypadal trochu mimo. „Oběti jsou prodavač, toho jsem znal, a dva zákazníci. Nejsou místní. Bez průkazů. Jejich auta tu zůstala.“

Stál tu starý pickup a honda bez poznávací značky. Obklopovala nás nízká pahorkatina se spoustou balvanů, zažloutlé trávy a nízkých křovin. Foukal tu horký vítr, který chutnal jako prach. Soudě podle aut, která se otáčela u záatarasu, to byla vcelku rušná silnice, po které lidé přejížděli mezi městy, ale v okolí jich tu žilo málo. V dohledu stálo jen pár domů a většinou to byly trvale zaparkované přívěsy. Pokud se naše monstrum pohybovalo po svých, jeho teritorium – a okruh obětí – bude omezené. Jenže v téhle práci jste předpokládat nesměli. Klidně by mohlo řídit auto. Nebo létat.

Trip myslel na to samé jako já. „Šerife, kde došlo k dalším útokům?“

„K prvnímu došlo tři míle severně odsud, k dalšímu pět mil na západ. Poslední byl osm mil na jih směrem k městu.“

„Tehle zmetek tudy neprochází, tohle vypadá na loviště,“ řekl Trip. „Vím, co se tu děje v poslední době, ale neztráceli se tu lidi už dřív?“

Šerif se zamračil. „No, čas od času. Tohle je klidný místo, ale okolní krajina je drsná a nemilosrdná. Každých pár let se tu ztratí turista. Obvykle zablouděj a spadnou z útesu, ale někdy zmizí úplně a tělo se nenajde. U dálnice občas narazíme na opuštěný auta, kde se nedaří dohledat majitele. Ale skutečnej počet pohřešovaných osob si odhadnout netroufnu.“

„Proč?“

„Ilegálové, synku. Nemám tušení, kolik lidí mi přes okres táhne na sever. Oni nebývají ten typ, co se zastaví na hranici a nechá si orazítkovat pas.“

Většina dravých monster je dost chytrá, aby si vybírala oběti, které nebude nikdo hledat. Bylo dost možné, že ať už je ta věc cokoliv, mohla tu lovit déle než pár posledních týdnů. Možná jen v poslední době přestala být opatrná.

„Když to vraždění začalo, nestalo se tu něco mimořádného? Stavební projekt? Zemětřesení? Divný světla?“

„Lidský oběti?“ dodal Trip. „Děšť žab?“

„Chaos na zemi! Kočky to táhnou se psama!“ ozval se zpod zničeného stánku Milův hlas.

„Nic zvláštního mě nenapadá. Touhle dobou tu vždycky dochází k požárům, ale letos žádnéj poblíž nebyl. Jen se tudy přehnal vlna veder.“

Udělal jsem si v duchu poznámku, aby Lee prověřil místní historii. Možná tu máme monstrum, které se nabudí, jen když je pořádné horko. V takovém případě by dávalo zatracenej smysl, že se ta potvora usadila v Arizoně.

„Něco jsem našel.“ Milo vylezl zpod zpřelámaných prken. Když jsem mu pomohl vstát, oklepal si z šortek prach. Měl nasazené latexové rukavice, ale já neměl to srdce mu říct, že mu v zrzavém plnovousu uvízlo něco bílého. Odhadoval jsem to na mozkovou tkáň. „Kromě ovoce tu prodávali i šperky s falešnejma topazama, keramiku a něco, co vypadá na nelegální mexickou pyrotechniku.“

„Pro kapitalismus mám pochopení,“ řekl jsem. „Už víš, s čím máme tu čest?“

„Ani v nejmenším. Podle škrábanců to má dlouhý ostrý drápy na čtyřech prstech, ale nevidím tu žádný chlupy, takže to není vl-

kodlak. Čupakabry těla takhle netrhaj, ty je jen vycucnou do sucha. Denní doba vylučuje některý nemrtvý, hlavně upíry. A muselo to proběhnout rychle, když to neviděl nikdo z projíždějících řidičů, což vylučuje i ten zbytek. Takže obvyklí podezřelí jsou mimo hru.“

Šerif se pokřižoval.

„Ale ať už je to cokoliv, je to ježatý. Škrábance na dřevě a barvě všude, kde se o to otřelo.“

„Má to ostny?“ zeptal jsem se.

„Podle mě spíš trny.“ Milo ukázal jednu ruku. „A nechává to za sebou tohle.“

Byla to fialová květina, částečně rozdrcená a pokropená krví. Trnitá a na kytku působila dost agresivně. „Já nejsem žádný botanik, Milo. Co to je?“

„Je to pcháč obecný, zavlečený invazivní druh. Původně z Evropy, ale rozlezl se po celých Státech. Narazíte na něj všude, kde je alespoň trochu vlhkosti,“ poučil nás Trip. Všichni jsme se na něj pobaveně podívali. „Co?“

„Nerde,“ řekl jsem.

„Vím to jen díky tomu, že o něm píšou tady.“ Trip zvedl policejní zprávu. „Našli ho na každým místě útoku. A ty jseš jenom naštvanej, že tě občas vyklepnu v *Trivial Pursuit*.“

„Jen když jsou sportovní otázky!“

Šerif k němu přišel a kytku si vzal. „Jo, byla tam vždycky. Když jsem ještě věřil, že řeším starou dobrou vraždu, myslel jsem si, že je to nějaký rituál, ale byly tam vždycky jen pohozené jako smetí.“

„Myslíte si, že by to mohlo bejt nějaký rostlinný monstrum?“ zeptal se Trip.

„Doufám, že ne. Nemám s sebou plamenomet.“ Milo se rychle otočil k šerifovi, jako by ho zahanbilo, že se nechal přistihnout bez plamenometu. „Výrazili jsme narychlo. Nesehnali jsme soukromý letadlo, tak jsme letěli klasikou. A TSA *nesnáší*, když při kontrole zavazadel najde plamenomet. No, je to dlouhej příběh, ale já jsem důvod, proč to pravidlo zavedli!“

Rozhlédl jsem se. Hnusný bodláčí rostlo hned na druhé straně silnice. Nejvyšší pcháče to vytáhly na metr a půl, bodláčí mělo na

šířku tak dva metry a slibovalo spoustu nepříjemných škrábanců. Na vrcholu stonků jsem viděl ty samé fialové květy. Jak jsem se pomalu otáčel, uvědomil jsem si, že podobné shluky bodláků rostou v každé strouze a rokli kolem nás.

„Je to maskování.“

Ed přestal očichávat zem, přešel k asi sto metrů vzdálenému shluku bodláků a zdvořile zvedl ruku. Uvědomil jsem si, že netuším, jak dlouho tam takhle stojí a čeká na vyvolání, ale Ed se do lidských hovorů pletl nerad. Šel jsem se podívat, co ho tam zaujalo. Půda kolem stánku byla udupaná tak důkladně, že tam nezůstaly žádné stopy, ale o kus dál byla měkkí a písčitéjší. Tam už Ed stopy našel.

Otisk by se dal splést s lidskou bosou nohou. Byl menší než moje patnáctka. Každý prst však končil něčím ostrým a na patě musela být nějaká ostruha nebo hák.

„Dobrá práce, Ede.“

Ork jen přikývl a ukázal do rokle. Šlo to tamtudy.

„Náhodou netušíš, co by to mohlo být?“

Ed zamítavě zavrtěl hlavou. Pak zašel pár metrů do trávy a bodláci. Zvedlo se mračno hmyzu. Bylo takové sucho, že všechno, na co šlápl, se rozpadalo v prach. Svrbělo mě z toho v nose.

„Pach...“ Ed moc nemluvil, ale když už něco řekl, bývalo to důležité. „Člověk pach.“ Zamumlal něco orksky. „Malá holka.“ Ed se sklonil a něco zvedl. Stav jeho mysli se odhadoval těžko, ale měl jsem pocit, že to s ním trochu otráslo. Ukázal svůj nález.

Byla to panenka, příliš nová a čistá, aby tu v tomhle počasí ležela dlouho.

„Holka upustit.“ Ed zavrčel. „Monstrum... odnést holka.“

To stvoření si odsud odneslo dítě.

Z lovu se stala záchranná operace.

Od rána do půlnoci jsme prohledávali okolní kopce. Šerif nabídl, že přivede dobrovolníky, ale dokud jsme nevěděli, proti čemu stojíme, možná bychom tomu stvoření jen naservírovali další oběti. Ale nabídku stopařských psů jsme přijali. Dopadli však stejně jako Ed se svým citlivým nosem a stopu monstra nenašli.

Ed řekl, že stvůra je cítit jako „prach na slunci“, což nám moc nepomohlo.

Připojili se k nám Lee a Holly. U dřívějších útoků byli dva svědci, ale z těch jsme nic užitečného nedostali. Agenti UPKM už je navštívili se svým zastrašujícím projevem, který je měl umlčet, takže jim do řeči moc nebylo. Bylo na prd, že jsme na stejné straně, a stupidní předpisy UPKM jen brzdily naši práci, což vedlo k dalším svědkům, které bylo třeba zastrašit. Všem nám tím jen přidělovali práci, ale tak tenhle systém prostě fungoval.

Holly však byla dost vytrvalá a okouzlující – nebo možná zastrašující, neptal jsem se – aby jí svědci nakonec pověděli, co viděli. Ani jeden z nich si tu věc nedokázal pořádně prohlédnout. Měl to být humanoid, asi dva metry vysoký, žlutozelený a *hodně* rychlý. Rychlost byla relativní popis, protože všichni v mém týmu už měli co dočinění s upíry a naše vnímání rychlíků bylo trochu posunuté, ale oba místní trvali na tom, že to byla rychlost minimálně sprintera na steroidech. A protože tou dobou opouštěl místo činu, měl už břicho plné nevinné oběti, takže to se spěchem asi moc nepřeháněl.

Navštívili jsme pár domů v okolí. Bylo tu pár menších spořádaných farem, ale většinou tu stály jen barabizny, často vybydlené, odstavené přívěsy a jeden chlap tu dokonce bydlel ve starém školním autobusu. Nikdo nic neviděl. Nikdo nic nevěděl. Na několika místech nám ani neotevřeli. Tam jsem měl většinou pocit, že jestli doma někdo je, asi tam vaří perník, a za jejich střelení nám nikdo neplatil. Bylo to prostě jedno z *těch* sousedství.

V hotelu ve městě jsme měli zamluvené pokoje, ale já se rozhodl postavit tábor poblíž zničeného stánku v naději, že se monstrem vrátí a zkusí nás v noci napadnout. My bychom ho odpráskli a vyřízeno. Dělat ze sebe terč k téhle práci občas prostě patří.

V noci teplota jen lehce klesla pod třicet stupňů, a proto se náš tábor obešel bez ohně. Mila to trochu zklamalo, protože on byl ten typ, který oheň rozděluje při každé příležitosti. Rozestavili jsme hlídky a většina z nás si šla lehnout.

V parnu jsem nedokázal zabrat, tak jsem si na tabletu otevřel Google Earth a přemýšlel jsem, kam bych se schoval, kdybych byl

monstrum s uneseným dítětem. Poblíž se nenacházely žádné jeskyně nebo důlní šachty. Obešli jsme všechny domy, o kterých šerif věděl, ale na mapě stále zůstávalo několik podezřelých míst jako opuštěné chatrče a rezivělá auta. Označil jsem si je. Jenže ta bestie by klidně mohla spát i pod širákem. Obklopovala nás poušť a monstrum pravděpodobně potřebovalo k přežití vodu, ale v okruhu deseti mil už jsme prověřili všechno, co bylo větší než pudl. Nebo mohla pít krev obětí a malé dítě mělo posloužit jako čutora. Nadpřirozeno navíc na obvyklé biologické zákony často zvysoka kašlalo.

Příkulhal ke mně Lee. Seděl jsem na zemi a opíral jsem se zády o kolo dodávky, guma stále byla nepříjemně teplá. Lee mi hodil láhev vody z ledničky. Automaticky jsem ji chytil. Lee se s povzdechem opřel o druhé kolo, ortéza na noze při tom zaskřípala. Podíval se, co si prohlížím.

„Nerad ti to říkám, Zede, ale tuhle možná zachránit nestihneme.“

„Jo, to vím. Ale i tak to zkusíme.“

„To si sakra piš, že jo.“ Otevřel si plechovku piva. „Žrát lidi je jedna věc, ale žrát děti je mnohem horší.“

„Zítřka se rozdělíme na dvojice a prověříme všechny tyhle místa. Pak tu oblast rozšíříme pro případ, že je ta věc rychlejší, než jsme si mysleli. A co ty? Měl jsi větší štěstí?“

„Možná. V posledních třiceti letech jsem našel dvě vlny veder, kdy během léta zmizelo víc lidí než obvykle. Mohlo by to být naše monstrum, ale taky se mohli jen ztratit a umřít žízni. Není tu žádná legenda o místním monstře – ať už americká, mexická nebo indiánská. Býval tu divnej kult hippie separatistů, představ si, že uctívali slunce. Většinou si jen hleděli svého a podle místních se odstěhovali už před lety. Možná si zahrávali s temnou magií a něco vyvolali? Nechal jsem zprávu místnímu archiváři, ať pro nás zjistí, který pozemky jim patřily.“

„Za prověření to stojí.“

„Je to jen výstřel do tmy.“ Lee se pořádně napil. „Já prostě ani nevím, jak moc toho nevím.“

Odložil jsem tablet a promnul jsem si tvář. Byla pokrytá prachem a potem. „Nebud’ na sebe tak tvrděj. Odvádíš dobrou práci.“

„Moje práce má do odvedení ještě hodně daleko. Sbíráám všechny příběhy o monstrech, ke kterým se dostanu, ať už jsou od nás, od jiných společností nebo federálů... když jsou ochotní se s náma bavit. Mám v úmyslu zapsat každou báchorku, městskou legendu nebo námořnickou historku, aby lidi jako my věděli, proti čemu stojí. Jednoho dne z toho budeme mít učebnici, takovej návod pro Lovce, jak se dá co sejmout.“

„To zní skvěle, Ale.“

„Jo, ale dneska ten den ještě není.“

Tým rozdělují nerad, zvlášť když neznám možnosti monstra, proti kterému stojíme, ale museli jsme pokrýt velké území. Vyzážit do terénu sólo je skvělý způsob, jak se nechat zabít, tak jsem se rozhodl pro dvoučlenné týmy Lovců. Šerif ke každému přidělil jednoho zástupce, který nás měl doprovázet a postarat se, že se neztratíme. Ed a Milo na čtyřkolkách hledali další stopy v kopcích poblíž stánku s ovocem. Trip a Holly prověří všechno, co jsem označil na severu, a já s Leem zkontrolujeme všechny značky na jihu. Pravidelně jsme se měli hlásit vysílačkou, i když se překvapivě ukázalo, že tu mají dost dobré pokrytí mobilním signálem.

Bylo to několik naprosto marných hodin. Jeli jsme po strmé prašné cestě k jednomu z pozemků té divné sekty, na kterou narážil Lee. Naš policejní doprovod jel za námi v teréňáku. Na obou stranách silnice rostly shluky bodláků, uschlé a umírající, jejich fialové květy vadly.

Tenhle případ taky mohl skončit velkým fiaskem. Pokud monstrum vylézalo jen jednou za dekádu kvůli vedru a to nejhorší už pominulo, mohlo se vrátit k tomu, co dělalo v mezidobí, a my se o tom nikdy nedozvíme. Každý hon na monstra neskončí velkou odměnou z Fonasilu a oslavou vítězství. Někdy zemřou lidé a zlo se vytratí dřív, než přijedou Lovci.

Vážně jsem doufal, že tohle nebude jeden z těch případů.

Lee řídil. „Nenašel jsem nikoho, kdo by o těch lidech věděl něco víc. Drželi se stranou a hleděli si svého. V podstatě to byli jen divní introverti a všichni ve městě předpokládali, že se tam jen sjíždí a tancují nahatý na slunci.“

„Skvělejší způsob, jak si uhnat rakovinu kůže.“

„Byli nábožensky založení a prej uctívali slunce.“

„To by mohlo být jedno z těch drsnějších starobylejších náboženství.“ A mě jednou málem obětovали prastarému hlavonožčímu bohu, takže jsem o tom něco věděl. Když jsme vyjeli na vrchol, cesta nás vyhodila na malém plácku. Byl zarostlý zažloutlou travou, ve které se jako strážce tyčily osamělé bodláky. Stála tam ruina vyhořelé stodoly a vedle ní parkoval karavan, který překvapivě vypadal vcelku mobilně. Na mých satelitních záběrech nebyl.

„Kdo se podle tebe usadí na tak opuštěným místě?“ zeptal se Lee. „Táborníci, převaděči nebo kultisti?“

Karavan byl potlučený, zaprášený a pracovala na něm rez, ale gumy měl stále nafouknuté. Zaparkovali jsme o sto metrů dál a čekali, až nás dožene náš doprovod. Bývalo lepší, když jste s lidmi nechali jednat místní autority. My jsme jen kontraktoři.

Zástupce svůj terénník zaparkoval vedle nás. Jmenoval se Campos. Mladý, ale vypadal jako profesionál, co to má v hlavě srovnané. Stejně jako Lee sloužil u mariňáků, takže si padli do oka. Netušil jsem, kolik mu toho šerif řekl o nás a proč tady jsme, ale upřímně nám chtěl v našem hledání ztraceného dítěte pomoci.

Campos stáhl okénko. „Squatterí?“

„Nevím. Potřebujeme ty ruiny prohledat, jestli tam nejsou stopy po vyvolávání démonů, ale lidi spadaj do vaší jurisdikce, zástupce.“

„Bez obav,“ dodal nápomocně Lee. „Jestli tě ten karavan z *Per-nikovýho táty* znervózňuje, mám tu kulomet, se kterým tě můžu krejt.“

„Konzultanti od ochranářů, to určitě,“ zamumlal Campos, když vystupoval z auta.

„Přesně to mi včera ráno řekl váš šéf,“ poznamenal jsem, než jsem taky vystoupil. Protože jsme většinou jen jezdili kolem a mluvili s lidmi, měl jsem na sobě džíny, tričko, sluneční brýle a dvě schované pistole. Bylo by trochu nezdvořilé ukázat se někomu na prahu ve zbroji, nemluvě o tom, že tu bylo příšerné vedro. Soudě podle stop po drápech, jestli na to monstrum narazíme, asi toho rozhodnutí budu litovat.

Campos šel po cestě. Sledoval jsem ho s několikametrovým odstupem. Lee se nabídl, že nás bude krýt z našeho vypůjčeného auta – což ve skutečnosti znamenalo, že zůstane u klimatizace. Na hlavu mi pražilo slunce a já si v duchu nadával, že jsem si nevzal čepici. Bylo příšerné horko. Jistě, pobyt na naší domácí základně v Alabamě byl v tuhle roční dobu jako dýchání přes vlhkou ponožku, kterou jste příliš brzy vytáhli ze sušičky, ale tahle zaprášená pec byla mnohem horší. Jak jsme se blížili ke karavanu, všiml jsem si, že má poznávací značku z Nového Mexika.

Campos vyšel po schodech, ustoupil trochu stranou a zaklepal na dveře karavanu. Ozval se dutý kovový zvuk.

Já se dál rozhlížel. Všude kolem nás rostly pcháče, většinou v trsech, ale našlo se i pár samotářů. Nefoukal vítr. Jediné, co se na květinách hýbalo, byl poletující hmyz. Tráva byla dost hustá, aby se v ní schoval lev.

Na pažích se mi naježily chloupky.

V jednom postranním okénku karavanu se pohnula záclona. I Campos si toho všiml. Znovu zaklepal. „Jsme z úřadu šerifa!“

A pak se jeden o samotě rostoucí bolák *pohnul*.

Vytáhl jsem pětačtyřicítku, ale zástupce stál mezi námi. Moc dobře jsem ho neviděl – humanoid obrostlý trny a ježatými listy – protože se hned vrhl na Campose. Když ho srazil na zem, zvedlo se mračno prachu.

Zmítali se a převalovali. Míhaly se drápy. Monstrum nevydávalo žádný zvuk. Campos ječel. Šel jsem k nim, pistoli v natažených rukách, soustředil jsem se na mířidla a rychle se pohybující monstrum za nimi, ale musel jsem čekat celou trýznivou sekundu, abych náhodou nezastřelil Campose. Netvor se napřáhl rukou a zvedl trup... a na vteřinu se mi nabízela čistá rána.

Kulka monstrum zasáhla do hlavy v obláčku prachu. Odtáhlo se ode mě. Střelil jsem ho ještě dvakrát, než se z Campose odkulil.

Dveře karavanu se rozletěly. Namířil jsem na ně, ale žena, která z nich vybíhala, byla člověk. Nebyl čas zjišťovat, co tam dělala, protože monstrum se znovu pohnulo. Znovu jsem na něj namířil STI a pokračoval jsem ve střelbě.

Leželo to na břiše, paže a nohy roztažené, drápy černé jako obsi-

dián se zarývaly do hlíny, když se to po zemi plížilo jako krab. Dál jsem střílel. Vyletoval z něj prach a kusy listí.

Když máte správnou motivaci, patnáct kulek vystřelíte jako nic. Závěr se zasekl v poloze prázdko. Když jsem sáhl pro nový zásobník, zvedlo to hlavu a ukázalo příliš lidský obličej, jen místo očí to mělo černé díry. Otevřelo to ústa a uvnitř byl jen kruh otáčejících se trnů. Nelidsky to zavřeštělo.

Lee začal střílet ze své pušky. První výstřely šly příliš nízko, vyhodily jen gejzíry prachu a štěrku, dalších pár trefilo přímo do černého a poslední šla příliš vysoko a s hvízdnutím zmizela za cestou. Jedna kulka stvůře ve spršce černé mízy proletěla tváří.

Trhnul jsem závěrem a nasázel jsem do monstra dalších čtrnáct kulek. Lee ve střelbě pokračoval taky.

Když se prach usadil, ležela tu polámaná proděravělá věc, ze které vytékala míza. Nehýbala se, tak jsem se sklonil ke zraněnému zástupci.

„Bože! Bože!“ Campos měl roztrženou tvář. Uniforma na něm visela v cárech a vesta pod ní byla rozdrásaná. Byl poškrábaný všude, kde se ho monstrem dotklo. Spousta ran za tak krátkou chvíli. Do písku vytékala krev, ale já neviděl odkud. „Bože!“

„Výdrž.“ Rozepnul jsem suchý zip na jeho vestě a stáhnul jsem mu ji. Jeden dráp prošel skrz. Nedokázal jsem odhadnout, jak hluboko se mu do trupu zaseknul, ale vypadalo to ošklivě. Otřel jsem krev, uviděl jsem v ráně červený sval, zaklel jsem a přitlačil jsem mu na ránu vestu. „Lee! Přines lékárníčku!“

Druhý Lovec přijel s autem blíž, vystoupil a mířil na monstrem svou AR-10 s krátkou hlavní.

„Počkej, ještě to není mrtvý.“

Uvědomil jsem si, že monstrem sebou pořád škube. *Do hajzlu.*

Jenže Lee už něco vytáhl z auta. Ozvalo se zasyčení, když hned vedle monstra spustil zápalný granát. Ježaté listy, kterými to bylo obtočené, byly tak suché, že okamžitě chytly plamenem. *Wumpf* a celé tělo bylo v jednom ohni. V silném žáru černalo a kroutilo se do fetální polohy. Teď už by měl mít dost.

Lee z auta vytáhl lékárníčku a přibelhal se k nám. „Viděl jsi tu běžkyni?“

Po ženě, která vyběhla z karavanu, nikde nebyla ani stopa. „Co s ní?“

„Nesla malý dítě.“

Campos na tom byl mizerně a byli jsme uprostřed pustiny. Kdybychom čekali na sanitku, mohl by dřív vykrvácet. Tak jsme se pokusili co nejlépe zastavit krvácení a odnesli jsme ho do policejního auta. Lee šlápl na plyn a vyrazil s ním do nemocnice.

Já vysílačkou zavolal posily, z našeho SUV jsem vytáhl svou vestu a Anihilátora a vyrazil jsem za dítětem.

Doufal jsem, že uprchlice je člověk, jen obyčejná ženská, co si hleděla svého, když jí nějací cvoci začali před karavanem střílet na bodlákové monstrum a ona jen rychle popadla své dítě a utekla pryč... dokud jsem o sto metrů dál v rokli nenašel roztrhané zbytky šatů a čerstvé otisky nohou s příliš špičatými prsty.

Takže to byl měňavec. Ať už ty věci byly cokoliv, vypadaly jako lidi. Nebo to možná byli lidi, co se změnili v *něco* jiného. Když jsem se na vteřinku zamyslel nad tím, co jsem viděl, už jsem si nebyl jistý, jestli se monstrum listím obalilo jako maskováním, nebo jestli nerostly přímo z jeho těla. Těžko říct, protože to proběhlo vážně rychle. A i kdybych čas měl, nemohl jsem prozkoumávat tělo, ze kterého stále stoupal černý mastný kouř. Neměl jsem nejmenší tušení, co je ta věc zač, takže budu muset zavolat likvidátora z Fonasilu, aby ji ocenil.

Nebo to někdo udělá za mě, jestli mě to zabije. Nebo jestli dostanu infarkt z toho, jak tu pobíhám v tomhle zatracenym vedru.

Špatně se mi dýchalo. Byl tu příliš řídký vzduch. Každý krok na šterkovém svahu zvedal další prach a uschlý pyl, který dýchání ztěžoval ještě víc. Z námahy mě bolel hrudník. Topil jsem se v potu. Běžel jsem tak rychle, jak jen to šlo, vylezl jsem z rokle, ale kopíroval jsem její směr. Doufal jsem, že seshora uvidím svůj cíl.

Problém byl, že pcháče rostly úplně všude. Mohla se tu schovávat a číhat na mě. Tihle dravci přepadali ze zálohy a já se za jedním z nich hnal úplně naslepo. Jednou z prvních věcí, co nás naučili ve výcviku nováčků, bylo, že sólo lovy jsou nebezpečné.

Za každou cenu se jim vyhněte. Jak říká Earl, je jedno, jak jste drsní, v jednu chvíli se můžete dívat jen jedním směrem. I kdybychom nemuseli evakuovat Campose, Lee by to se svou chromou nohou na tomhle kamenitém svahu nezvládl. Rozumné by bylo počkat, až dorazí Trip a Holly. Jenže moje rozumnost teď ustoupila tvrdohlavosti.

Nenáviděl jsem, když při práci přicházíme o lidi.

Byla tu minimálně dvě monstra, ale ve finále by jich tu klidně mohlo být i padesát, jenže já měl svou automatickou brokovnici a mizernou náladu. Na nejbližším místě, kde bylo relativně málo křovin, ve kterých by se ta věc mohla schovat, jsem se zastavil, abych popadl dech a rozhlédl se kolem. Musel jsem si sundat sluneční brýle, abych ze skel otřel pot. Po monstru nebo jeho rukojmí jsem neviděl jedinou stopu. Ohlásil jsem se vysílačkou a udal jsem Tripovi svou polohu. Věděl, že kdyby mě přesvědčoval, ať na ně počkám, jen by plýtval časem. Díky Bohu, že mi nezavolala Holly, protože ta by mě pořádně sjela.

Pak jsem uslyšel zpěv.

No, zpěv byl asi nejlepší způsob, jak to popsat. Byl to nepřirozený pronikavý zvuk, který určitě nevydával člověk nebo zvíře. Připomínalo to horký vítr v suchém listí. Byl v tom vztek a zahořkost. Smutek. Dokonce osamělost. Otočil jsem se a zjistil, že odsud je dobrý výhled na karavan a černý dýmající kruh u něj.

Bylo to truchlení. Myslím, že jsme jí zabili druhá a ona zpívala pohřební píseň.

Slunce bylo přímo nad námi a bušilo do nás jako kladivo. Lee na to možná kápnul. Za ty věci možná mohli uctívači slunce, sakra, nebo to možná *byli* ti uctívači slunce, kteří se proměnili a něco je táhlo zpátky sem. Černá magie bývá zlomyslná.

Zamířil jsem za písní. Další stoupání po svahu, tentokrát skrz ty nejhustší houževnaté pouštní křoviny, protože to přece nemohlo být snadné. Dalších sto metrů a měl jsem úplně poškrábané ruce a tvář. Bodláky se mi propracovaly do bot a zadržly se v ponožkách, kde mi dráždily kůži.

Píseň utichla. Musela vědět, že jsem blízko. Zastavil jsem se, naslouchal... a zaslechl jsem nový zvuk. Pláč malé holčičky.

Netušil jsem, jak dobré má ta věc smysly, ale i tak jsem se pokoušel postupovat nenápadně. Jenže tohle byla práce tak pro Eda, protože kamkoliv jsem já šlápl, tam něco zapraskalo nebo zaskřípalo mezi kameny. *K čertu s tím*. Stejně mi víc vyhovovalo vletět do nebezpečí rovnou po hlavě.

„Hej! Slyšíš mě?“

Pláč přešel do vystrašeného vzlykání. Nedokázal jsem si ani představit, čím si to dítě prošlo.

Prodral jsem se posledním křovím a vyšel jsem na zvlněné kamenité plošině. Z puklin ve skále vyrůstaly trsy vysoké trávy a nízké keře. A samozřejmě tu rostly ty zatracené fialové pcháče. Holka se krčila u kamene, hubenýma rukama si objímala stejně hubená kolena a mohla si vyplakat oči. Odhadoval jsem, že její tak šest let. Špinavá poškrábaná blondátá běloška, která teď byla rudá jako humr a určitě měla zaděláno na pořádný úžeh... pokud to přežije.

Zapřel jsem Anihilátora o rameno a opatrně jsem se přibližoval. Buď ji to monstrum nechalo a pokračovalo v útěku, nebo ji použilo jako návnadu do pastí. Došel jsem až k ní a nic na mě nezaútočilo. Přiklekl jsem k ní, stále jsem se rozhlížel kolem. „Ahoj. Všechno bude v pořádku. Přišel jsem tě zachránit.“

Ale ona se jen kolébala sem a tam a byla úplně bez sebe strachy.

„Jmenuju se Owen.“

Náhle zavanul vítr. Jeden pcháč se zachvěl. Otočil jsem se a poslal jsem do něj dávku broků. Holka zavřeštěla a přitiskla si dlaně na uši.

Buď jsem tu mohl dál sedět, zatímco kolem číhalo bůhvíkolik monster, nebo jsem odsud mohl sakra rychle vypadnout a běžet naproti přátelům Lovcům. S nevinným dítětem to bylo snadné taktické rozhodování, ale holka nevypadala, že by zvládla běžet. Měla ošklivě potlučená kolena a lokty a třásla se jak list ve větru.

„Odsedu tě odsud. Jen se mě musíš pořádně držet, jasný?“

Zavrtěla hlavou a opakovaně rty naznačila ne. Chudinka byla tak vyděšená, že jí to nemyslelo. Anihilátora jsem držel v pravé ruce a zvedl jsem ji levačkou. Skoro nic nevážíla, mohla mít tak dvacet kilo, ale čekal nás dost příkrý svah. Kroutila sebou a moje

vrchní polovina těla teď byla ještě těžší než obvykle a já bych se vážně nerad z téhle hory skutálel s dítětem v náručí. Asi bych ji při tom rozmačkal. Musel jsem být opatrný.

Začali jsme sestupovat tak rychle, jak jen jsem se na svahu odvážil.

Urazil jsem tak třicet metrů, než mě monstrum napadlo.

Neviděl jsem ji přicházet.

Přihnala se zezadu jako žlutá šmouha, její ruce se pohybovaly tak rychle, že slyšitelně rozrážely vzduch. Drápy mi s trhavým zvukem přejely po zádech. Otočil jsem se, připravený vystřelit, ale znovu zmizela v trávě.

„Do prdele!“

Naštěstí se nedostala přes vestu. Sice jsem se v ní vařil, ale právě mi zachránila život. Holka mi ječela do ucha. Skoro jsem přes ni nic neslyšel. „To je v pořádku. Je to v pořádku.“

Pokračoval jsem dál. Křoví se zatřásl. Prohnal jsem jím broky. Mohlo tam být monstrum, nebo to možná odnesla veverka. Lepší střílet, než pak litovat. Dál jsem sklouzával po svahu.

Naneštěstí jsem se vracel k hustým křovinám. Náhodou se mi podařilo narazit na úzkou jelení stezku. Viděl jsem jen pár metrů před sebe. Monstrum, které jsme zabili, nám názorně předvedlo, že se přikrčené pohybuje jako profík, a kolem byl tak milion míst, kde se mohlo schovávat. V puse jsem měl sucho, až to bolelo.

A monstrum bylo najednou zpátky.

Tentokrát si na drápech odneslo i trochu kůže, ale horší bylo, že mě srazilo do křoví. Snažil jsem se dopadnout na záda, abych nerozmačkal dítě. Zvedl jsem Anihilátora a oholil kůru z několika keřů, ale to zatracené monstrum zase zmizelo.

„Jsi v pořádku?“ Zkontroloval jsem holku kvůli krvi a modlil jsem se, aby ji to neškráblo. *Nic. Dobře.*

Čekal nás dlouhý sestup a monstrum mělo ve hře udeř-a-uteč viditelně navrch. Schovávat se jí zachtělo? Do hajzlu s ní.

Šerif se zmiňoval o požárech. V tomhle ročním období řádily jak mor. Právě teď mohlo v místních horách hořet úplně všechno. Jen jsem si musel najít místo, kde to tady budu moct vypálit bez toho, abych se při tom upekl i já. Asi tak dvacet metrů vlevo se ty-

čila hromada kamenů. Byla jako ostrov v moři po kolena vysoké trávy. Zvedl jsem holku a rozeběhl jsem se tam.

Nějak se mi tam podařilo dostat dřív, než mě monstrum znovu napadlo. Když jsem stoupl na první kámen, ozvalo se zachřestění a zvedla se hadí hlava. Na blbosti jsem neměl čas, tak jsem chřestýše odpráskl Anihilátorem. Nebylo v tom nic osobního, ale broky ho prakticky proměnily v rudý mrak.

„Zůstaň tady! Bude tu horko a bude se ti špatně dejchat, ale za žádnou cenu nesmíš slézt dolů.“ Pak jsem vzlykající dítě opatrně položil na kámen.

Vytáhl jsem svůj zapalovač Zippo. Tolik jsem žárlil na ten Earlův, že jsem si jeden s rytinou loga LM nechal udělat taky, i když nekouřím. Nikdy nevíte, kdy se budete muset uchýlit k menšímu zhárství. Strčil jsem zapalovač pod pár suchých stonků a tráva vzplála, jako by byla politá benzinem. V kruhu jsem obcházel hromadu kamenů a po cestě jsem zapaloval trávu.

Oheň se rychle šířil, prskal a prskal. Náhle se vyrojilo nesku-tečné množství prchajícího okřídleného hmyzu. Monstrum muselo vědět, že ho připravuji o jeho úkryt. Tlačil jsem na ni. Buď zaútoč, nebo uteč.

Zjevně se rozhodla pro *boj*. Dokončil jsem první půlkruh, když monstrum proskočilo kouřem a narazilo do mě.

Zaleskly se drápy. Zahřměl Anihilátor.

Narazil jsem do kamenů, ale monstrum zase zmizelo. Sakra, tyhle věci byly rychlé jako upíři a to jsem si byl jistý, že jsem ji trefil. Bohužel jsem přišel o zapalovač, ale na tom už nezáleželo, protože můj malý oheň se rychle vymykal kontrole.

Oheň alespoň bude dobrý naváděcí signál pro ostatní... nebo jim pomůže najít moje tělo. Zapnul jsem vysílačku, jen abych zjistil, že dráp plastový obal prakticky rozpůlil. Visely z ní kabely. To-lik ke komunikaci.

Kouř nejdřív vanul od nás, ale pak se vítr změnil a nahnal mi ho přímo do tváře. Protože tou dobou už jsem měl své astmatické plíce napůl ucpané prachem a pylem, musím vám říct, že to bylo hodně nepříjemné. Rozkašlal jsem se tak silně, až se mi zamotala hlava.

Tentokrát mě monstrum obešlo... a zaútočilo *přes* kameny. Přeskočilo dítě, narazilo mi do zad a vyrazilo mi dech. Hlavu mi neutrhlo jen proto, že jsem měl to štěstí spadnout *do* ohně.

Převalil jsem se v popelu a monstrum se převalilo na druhou stranu. Listy, co z ní vyrůstaly, okamžitě chytly plamenem, ale i tak se zvedla a zoufale se po mně oháněla jednou hořící paží. Zvedl jsem Anihilátora, odrazil s ním drápy a kopl jsem ji do břicha. Stvůra odletěla zpátky do ohně.

„Tos nečekala, co?“

Stvůra vriskala, protože hořela stejně ochotně jako všechno kolem ní. Začala utíkat, ale já sklonil Anihilátora a výstřelem jsem jí zmrazil nohy. Monstrum se svalilo do hořící trávy. Rukama se přitahovalo po zemi směrem ke kamenům a dál od ohně.

Teď už jsem byl vážně naštvaný. Oheň se dostal k vysokým keřům. Nevím, co byly zač, ale rychle se vzňaly jako hadr napuštěný benzínem hned, jak se jich oheň dotkl, praskaly jako hranice a sálal z nich žár jak z pece. Holka zaječela, když uviděla hořící monstrum, jak se po ní natahuje. Šel jsem k té stvůře, chytil jsem ji za polámané kotníky a odtáhl jsem ji od kamenů. Trny a ježaté listy mi drásaly dlaně, jak jsem ji táhl k hořícím křovinám. Kopla mě a černá ostruha na patě se zasekla hluboko do plastového zásobníku s brokovými náboji na mé hrudi. *Pozdě a málo, obludo.*

Zařval jsem, zatočil jsem se a odhodil monstrum na hořící strom. Rozpadlo se ve spršce jisker.

O pár hodin později jsem seděl na korbě nákladáku, který patřil úřadu šerifa, a popíjel jsem třetí Gatorade. Byl jsem spálený od slunce, vyčerpaný horkem, nadýchal jsem se pořádně kouře a pochybuji, že bych kdy v životě byl takhle dehydratovaný. Vypotil jsem i vodu, kterou vypili moji předci.

Připojil se ke mně šerif. „No, Pitte, hasiči jsou na vás dost naštvaný. Nikdy jste neposlouchal medvěda Smokeyho, když říkal, že lesním požárům můžete zabránit jen vy?“

„Jo, no, jenže to nebyl Smokey, komu tam nakopávali prdel.“
Kdyby byl Smokey Lovec monster, asi by mi poradil, abych celou horu pokropil napalmem.

„Předpokládám, že s útoky *pum* je teď konec?“

„Řekl bych, že jo. Hádám, že to byl jen pár... sakra, já vlastně nevím, co byli zač. Ať si to v UPKM zjistí sami.“ Ani Lee nečetl žádný příběh, kde by vystupovali. Asi pro něj budu muset sepsat podrobné hlášení, které přidá do své antologie monster. „Jak je na tom Campos?“

„Bude v pořádku. Poděkovat za to může vašemu příteli, co projel městem stodevadesátkou. A malá je v nemocnici taky. Podle doktorů je prakticky katatonická, ale já osobně to nepovažuji za špatnou věc. Ostatní oběti u stánku jsme zatím neidentifikovali, ale předpokládám, že to byli její rodiče. Muselo bejt příšerný se koukat, co s nima provedli.“

„Dejte jí čas. Lidi jsou houževnatý.“

„Díky vám ta malá holka dostala šanci vyrůst. Vy z LM jste vážně dobří, ale i tak doufám, že už vás tady nikdy neuvidím.“

Muž odložil obrázek. „Jsi vážně talentovaná.“

„To už jste říkal, pane.“

„Já nemluvím o tvém malování. Mluvím o tom, kým jsi. Doktorů si toho nevšímli, protože ještě nejsi dospělá, ale já to poznal. Víš, já sbírám příběhy, z celého světa a ze všech dob, a hledám speciální věci. Takové jako ty.“

Byla podezřívavá. Tenhle toho věděl příliš. „Táta říkal, že o naší odlišnosti nesmíme mluvit.“

„Ale tvoji rodiče jsou pryč.“

„Monstra je dostala.“ Když to řekla, znovu je uviděla, jak se kroutí a vadnou, když je pohlcoval oheň oblud, a náhle v ní vykypěl vztek. Zabdla do papíru tužku takovou silou, že její hrot projel skrz rohatý smajlík a zabdol se do stolu. „Proč nás nemohli nechat na pokoji?“ zaječela.

Muž zůstal klidný. „Protože lidé se bojí toho, čemu nerozumí. A tvoje rodiče navíc přistihli, když roztrhali pár lidí. Společnost to nemá ráda.“

„Ti lidé byli požeňnáním masa. Táta říká, že když přijdou horké časy, slunce nadělí krvavou hostinu těm, kdo zpívají černý chorál.“

„Jo, jak myslíš, prcku. Bez ohledu na teologické důvody vám to moc neprospělo. Tys byla příliš slabá, abys s tím teď něco udělala, ale to nepotrvá dlouho. Zatím jsi příliš mladá, abys svoji moc ovládala, ale s trochou času a menší pomocí bys mohla být zatraceně nebezpečná. A já tě do té doby můžu ochránit před monstry.“

Podívala se na něj a poprvé si ho pořádně prohlédla. Nosil brýle s oranžovými čočkami, které mu zakrývaly oči. „Proč je vaše kůže tak bledá? Slunce vás nemá rádo? Táta říkal, že naše rodina je prokletá. Vás taky prokleli?“

„Dá se to tak říct. Jednou jsem hodně naštvál něco hodně mocného. Můžeš mi říkat Stricken.“ Sáhl do kapsy a vytáhl stříbrný předmět. Natáhl ruku, aby ho viděla. „Tomuhle se říká výjimka z Fonasilu.“

„Je lesklá.“

„Kdy ji máš, jsi nedotknutelná. To znamená, že ti monstra jako Owen nesmí ublížit bez ohledu na to, jak jiná jsi.“ Natáhla se po ní, ale Stricken ruku se škodolibým úsměvem stáhl zpátky. „Ne tak rychle. Jsou tu pravidla. Musíš si ji zasloužit.“

„Jak?“

„Budeš dělat, pro co ses narodila, ale jen tehdy, když ti to řeknu. Dokážeš to?“

Natáhla ruku. Její dlaň pukla a vyrostla z ní malá trnitá rostlina s fialovým květem.

„Beru to jako ano. Pojd'. Tvůj nový domov se ti bude líbit.“